

Щоденник курортника

Євген Дудар

(Знайдено у дуплі осокара на курорті "Трускавець")

День перший. Приїхав. Зважили, потягнув дев'яносто сім. Зміряли. Витягнув сто сімдесят. Обміряли. Не обхопили. Подув. Надув півтори тисячі. Сказали: "Не в той бік дуете. Усе в живіт. Дуйте ще раз". Подув. Ще менше. Взяв зобов'язання: до кінця сезону надути вдвічі більше.

День другий. Прогулювався по лісу. Видерся на бука. Вирізавав на корі: "Тут відпочивав П. Ф. Куцяк". Сповз. Лець не сів на голову білявої молодички. Стояла під буком і дивилась, що я роблю. Сказала: "Я хочу теж". Видерся знову. Додав: " + Елла". Якийсь піжон вишкірив зуби: "З таким животом тільки по деревах лазити". "Цить, — кажу, — сухорібрий! Бо як упаду на тебе, то по шию зажену в землю".

День третій. Був на процедурах. Поставили під стіною й стріляють водою по животі. Санітарка, що править отим шлангом, каже: "Боже, як то ті люди хліб переводять. Об'їдається, нагулює сало, а потім збиває його водою".

День четвертий. Фотографувалися з Еллочкою. На пеньку трьохсотлітнього дуба. Удвох не вмістилися. Вона сіла. Я став. Фотограф каже: "Погано. Ніби два пні. Сідайте ви на пень, а вона хай стане біля вас. Буде етюд "Біля пня".

День п'ятий. Ходили на екскурсію. На гору. Дивилися вниз. На свій санаторій.

День шостий. Ми з Еллочкою. Вона каже: "Знаєш, що мені в тобі подобається? Що ти простий слюсар-сантехнік. Що з однієї труби витягнеш, те в другу пустиш".

Я зауважив:

"Моїй жінці теж це сподобалося. Щоправда, тільки те, що я з труби беру. Вона залишила письменника-гумориста, а прийшла до мене. Казала, що я з кількох кранів більше можу видіти за день, ніж він зі своєї гумористичної кози за місяць".

День сьомий. Сьогодні у нас читали лекцію: "Дельфін — друг людини". Я вважаю, що найкращим другом людини є те, що вона може з'їсти. А за дельфіном спробуй поганяйся по морю. Та ще й не знати, чия візьме, раз він такий розумний.

День восьмий. Проспав.

День дев'ятий. Були з Еллочкою в "Колибі". Це такий ресторанчик у лісі.

День десятий. Сиджу на лавочці. Підсів якийсь тип. Показує книжку. Питає:

— "Собор Паризької богоматері" читали?

— Ні, — кажу.— Я релігійних книжок не читаю. Я невірющий.

День дванадцятий. Сидимо з Еллочкою в ресторані. Поруч якась пара. Офіціантка не дала здачу. Він зчинив бучу:

— Вам мало, що ціни на коньяк високі, то ви ще й здачу не даєте!

Я кажу йому:

— Брось, парень! Вона піднімає ціну на свій труд...

Потім шепчу Еллочці:

— А я ніколи не зчиняю бучу. Пляшка подорожчала — в мене кран чи прокладка подорожчали. А преїскурантом мене не виміряєш. Хочеш плати, хочеш ні. Я тобі на шию не чіпляюсь. А трубу прорвало — куди дінешся...

День тринадцятий. Поганий сон. Ніби в мене повипадали зуби. Ввечері дістав по зубах. Дверцятами від телефонної будки. Якийсь тип набирав номер. А я хотів йому підказати, що телефон заїдає. Він ногою зачинив дверцята. І мені заїло щелепу.

День чотирнадцятий. На обід дали апельсини. Кожному по одному.

День п'ятнадцятий. Знайшов секцію від батареї. На подвір'ї санаторію. Зовсім новенька. Якийсь тип у білому халаті:

— Куди ви це тягнете?

— Як це "тягнете"? — обурився я.— Я беру як сувенір.

День шістнадцятий. Обійшовся без пригод.

День сімнадцятий. Сьогодні Елочка радісно повідомила мені сумну звістку. Я знову буду батьком. В мене відняло руки й ноги. І почало трясти.

День вісімнадцятий. У мене манія' переслідування. В кожній дам' бачу переодягнену свою жінку. Лікар каже, що це від нервового струсу.

День дев'ятнадцятий. Струс і далі трясє. Починаю марніти. А що, коли вона справді поїде до жінки? Згадалася затишна домашня обстановка. Мило, як у раю. Рожеві спогади обірвала Елла:

— Я ризикувати здоров'ям не збираюсь. Вибирай, що хочеш. Або тисячу відразу, або вісімнадцять років по двадцять п'ять процентів заробітку.

День двадцятий. Пішов до лісу. Ледве видерся на бука. Зрізав біля свого прізвища "Елла". Про всяк випадок затер прізвище. Зсувався. Зірвався. Впав. Вивихнув ногу.

День двадцять перший. Смалю жінці телеграму: "Знайшов те, що треба. Шли тисячу".

День двадцять другий. Нервовий струс трясє ще далі.

День двадцять третій. Отримав гроші. Елла взяла їх — і як крізь землю провалилась. Я сів на пеньку трьохсотлітнього дуба. Заплакав.

День двадцять четвертий. Шлю жінці телеграму: — "Нещастя. Збройний напад. Не переживай. Живий. Забрали гроші і вивихнули ногу. Цілую діточок і тебе".

День двадцять п'ятий. Наколупав півчемодана мозаїчних плиток зі стіни санаторію. Сувеніри для дітей і жінки.

День двадцять шостий. Дав ще одну телеграму: "Зустрічайте. їду. Ваш рідний тато і вірний чоловік".